

வளமையை நோக்கி...

அநீதிக... அநீதிக... அநீதிக அருள்

(வாசிக்க வாசிக்க யோசனை வரும்... யோசிக்க யோசிக்க ஐயம் வரும். ஐயம் வர வர... தேடல் தொடங்கும். தேடத்தேட... வாய்ப்பு வரும். வாய்ப்பு வர வர... அனுபவம் பெருகும். அனுபவத்தால் பக்குவம் வரும். பக்குவத்தால் பயன்பாடு அதிகரிக்கும். பயன்படப் பயன்பட உங்களின் மதிப்பு உயரும். மதிப்பு உயர்ந்தால் வாழ்வில் இனிமை வரும். இனிமையைவிட வேறென்ன வளமை வேண்டும்! என்ன... இப்ப வாசிக்கத் தொடங்கலாமா?)

நாம் எல்லோருமே ஒரு வலைக்குள்ளே விழுந்து கிடக்கிறோம். வெளியில் வந்துவிட வேண்டுமென்றுதான் விரும்புகிறோம். ஆனாலும் வழிவகை தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டு இருக்கிறோம். மெல்லவும் முடியாமல், விழுங்கவும் முடியாமல் அசை போட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்த வலை வேறொன்றுமில்லை, கவலைதான்! மனம் பாரமாய் இருக்கிறது. இறக்கி வைக்க இடம் தெரிவதில்லை. பாரம் அழுத்துகிறது. மிகவும் அழுத்தும்போது கண்ணீர் வருகிறது. ஆமாம்... கவலையின் விளைவு கண்ணீர்தான்...!

கவலைகளே சில நேரங்களில் கோபமாய், ஆத்திரமாய், ஆவேசமாய், சில நேரங்களில் புலம்பலாய், அங்கலாய்ப்பாய், சில நேரங்களில் வெறுப்பாய், எரிச்சலாய், சில நேரங்களில் குமைச்சலாய், புழுக்கமாய், சில நேரங்களில் பீறிட்டெழும் உணர்ச்சிப் பிரவாகமாய், பிரளயமாய், சில நேரங்களில் வெறுமையாய் வெளிப்பட்டும் நம்மை விரக்தியில் தள்ளிவிடுகின்றன.

கவலைக்கு ஆயிரம் காரணம் இருக்கலாம். தம்பியின் உடல்நிலை, அம்மாவின் பணக்கஷ்டம், அப்பாவின்

குடிப்பழக்கம், அண்ணனின் கோபம், மாமனின் சந்தேகம், மாமியாரின் கெடுபிடி, கணவன் அல்லது மனைவியின் புரிந்து கொள்ளாமை, இவையெல்லாம் கடந்து அலுவலகத்தில் பதவி உயர்வு, வர்த்தகத்தில் ஏற்பட்ட நஷ்டம், சமூகத்தில் ஏற்பட்ட அவமதிப்பு-என என்னென்னவோ காரணமாக இருக்கலாம்.

“வீடு என்றும் - மனைவி என்றும் பாசம் என்றும் - நேசம் என்றும் நூறு சொந்தம் வந்த பின்னும் - தேடுகின்ற அமைதி எங்கே?”

என்னும் நிலைக்கு ஆளாகிறான்.

மயக்கம், தயக்கம், கலக்கம், குழப்பம்- என ஏதோ ஒன்று போதும் நம்மை கவலைக்கு ஆட்படுத்தி! அப்படி கவலைக்கு ஆட்படும் மனிதனின் குரலாய் கண்ணதாசன் வடித்துக் காட்டும் வரிகளைக் கொஞ்சம் வாசியுங்களேன்.

“எங்கே நிம்மதி, எங்கே நிம்மதி... அங்கே எனக்கோர் இடம் வேண்டும்! எங்கே மனிதர் யாருமில்லையா... அங்கே எனக்கோர் இடம் வேண்டும்”

எனப் புலம்பத் தொடங்கிவிடுகிறான்.

அப்படி கவலைப்படும்போது-அவன் ஆளாகக் கூடாத ஒரு அவல நிலைக்கு ஆட்படுகிறான். அந்த நிலைக்குப் பெயர்தான் 'சுய பரிதாபம்'-Self Pity! இந்த நிலை மிகவும் பின்னோக்கிய நிலை. தன்னைத் தானே குறைத்து மதிப்பிட்டுக் கொள்ளும் மோசமான நிலை. இந்த நிலையில் ஒரு மனிதன் தனது ஆற்றல் களையெல்லாம் இழக்க நேரிடும். ஆற்றலை இழந்தபின் அவனால் என்ன செய்ய முடியும்? அவன் நடமாடும் பிணமாகிப் போவான்.

இப்படியாக... எப்படியெல்லாமோ நமக்குள் புகுந்துவிடும் இந்தக் கவலைகளில் இருந்து விடுபட என்ன செய்வது? ஆமாம். வந்த கவலையை எப்படி கையாள்வது? வரும் கவலையை எப்படி எதிர்கொள்வது? என்ற யோசனை வருகிறதல்லவா? அதற்கும் கண்ணதாசனின் கைவசம் மருந்து இருக்கிறது. உற்று நோக்குங்கள்... உங்கள் வாழ்வில் விடியல் வரும்! வெளிச்சம் தரும்.

“வந்த துன்பம் எதுவுன்றாலும்
வாடி நின்றால் ஓடுவதில்லை...!”

இதை நன்றாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். கவலைப்பட்டு வாடுவதால் என்ன பயன்? சோதனைகளைக் கண்டு வேதனைப்படுவதால் எந்தச் சாதனையும் நிகழ்வதில்லை. சோதனைகள் வரும்போது அவற்றை எப்படிச் சந்திக்கலாம் என்று எண்ணும் சிந்தனை வேண்டும். அதற்குத் 'துணிவு' வேண்டும். இதோ கண்ணதாசன் தொடர்கிறார்..

“எதையும் தாங்கும் இதயம் இருந்தால்
இறுதி வரைக்கும் அமைதி இருக்கும்!”

இனிய நந்தவனம்

என்ற அறிஞர் அண்ணாவின் தாரக மந்திரத்தை ஆணித்தரமாக வலியுறுத்துகிறார்.

எதையும் தாங்கும் இதயத்தை எப்படிப் பெறுவது? தொடரும் 'நெருக்கடி நிலைமையை' எப்படிச் சமாளிப்பது? 'துணிவை எப்படிப் பெறுவது' என கேள்விச் சரம் உங்களை துளைக்கிறதல்லவா?

வாருங்கள் வழி காண்போம். இந்த நொடியில்... உங்களது இன்றைய நிலையை உடனடியாக மறந்து விடுங்கள். இன்றைய நிலையில் மூழ்கி கிடக்கும் மனதை மெல்ல மெல்ல வெளியே கொண்டு வாருங்கள். கிணற்றுக்குள் கிடக்கும் 'தவளை' மனோ நிலையிலிருந்து விருட்டென எகிறி, விரிந்து கிடக்கும் வானப் பரப்பில் சிறகடிக்கும் ஒரு பறவையாய் உங்களைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். “நன்றல்லது அன்றே மறப்பது நன்று” என்று வள்ளுவம் வலியுறுத்துகிறது. இன்றைய நிலை, நன்றாய் இல்லையென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அந்த நலமில்லாத நிலையை நினைத்து நினைத்துப் புலம்பும் போது அதுவே நிலையாகி நிலைப்பெற்று விடுகிறது.

புயல் உருவானால் அது கடலைக் கடக்க வேண்டும். அதைப் பேணிப் பாதுகாத்தால் அது அங்கேயே தங்கி விடும்.

புயல் கடப்பதற்கு ஏதுவாக நமது மனதை விரிக்க வேண்டும். நம்மைப் பற்றியே... நமது மோசமான நிலையிலேயே மூழ்கிச் சுகம் காணும் சோக நிலையில் இருந்து வெளியே வர வேண்டும். இதற்குத் தேவை “கற்பனை என்னும் அற்புத வளம்.”

‘கற்பனையின்னா’ எப்படிநீங்களா... சமீபத்தில் கேட்ட பழம் பாடலின் புதிய வடிவந்தான் நினைவுக்கு வருகிறது. இது ‘கற்பனையை’ மிகவும் எளிமையாக உங்களுக்குப் புரிய வைக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

‘பொன்மகள் வந்தாள்’ என்னும் ‘சொர்க்கப்’ பாடல் அழகிய தமிழ் மகன் மூலமாக மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அதில் வரும் இருவரிகள் கற்பனையை மிகத்தெளிவாக விளக்குகிறது. இதோ பாருங்களேன்..

‘முத்துக்கள் சிரிக்கும் நிலத்தில் தித்திக்கும் நினைப்பை விதைக்கும்’ முயற்சிதான் கற்பனை.

இதையே வேறு இரு வரிகளில் விளக்குகிறார் அதே கண்ணதாசன்.

‘ஏழை மனதை மாளிகையாக்கி இரவும் பகலும் காலியம் பாடி...’ ஏழையாகவே இருந்தாலும் மனதுக்குள் ஒரு மாளிகையைக் கட்டி அழகு பார்க்கும் திறனைத்தான் கற்பனை என்கிறோம். நம்மில் பலருக்கும் இது சாத்தியமில்லைதான். காரணம் என்ன வென்றால் ‘இருக்கும் சூழ்நிலை’-‘வறுமையை’-

‘தடைகளை’த் தாண்டி பார்க்கும், சிந்திக்கும் திறமைக் குறைபாடுதான்!

அப்படிப் பார்க்க முற்படும்போதுதான், இருள் சூழ்ந்த அறியாமையிலிருந்தும், ஏழ்மையிலிருந்தும் விடுபட்டு ஒளி நிறைந்த உலகைக் காணவும்-வரவேற்கவும் இயலும்.

அப்படிப்பட்ட புதிய சூழலை மனக் கண்ணால் பார்க்க முடிந்தால்தான் நம்மால் நிஜத்திலும் காண முடியும்!

அப்படிப் பார்க்கச் சொல்லும் பாடல் வரிகள்தான் பச்சை விளக்காக நம் முன்னே ஒளிர்கின்றன.

“ஒளிமயமான எதிர்காலம் என் உள்ளத்தில் தெரிகிறது. இந்த உலகம் பாடும் பாடல் ஒசை காதில் விழுகிறது.”

ஆமாம்... அந்த ஒளியும்-ஒசையும் நம் கண்களிலும் காதுகளிலும் பிரதிபலிக்கட்டும், எதிரொலிக்கட்டும். இனிவரும் காலம் வளமை காணட்டும் என்னும் வாழ்த்துதலோடு நாம் புத்தாண்டை வரவேற்போம்.

தைப் பிறந்தால் வழி பிறக்கும் - என்னும் தமிழர் தம் நம்பிக்கையோடு நம் பயணத்தைத்தொடர்வோம், முன்னேறுவோம்.

சுயமுன்னேற்றப் பயிலரங்கம்

திருச்சி மக்கள் மேம்பாட்டு அறக்கட்டளையும்

திருச்சி தன்னம்பிக்கை வெற்றியாளர் வட்டமும் இணைந்து நடத்தும்

சுயமுன்னேற்றப் பயிலரங்கம்

நாள் : 20-01-2008

காலை 9.30 முதல் 1.30 மணிவரை

இடம் : தமிழக அய்க்கப் அரங்கம்,

காமராஜ் சிலை வலதுபுறம், சத்திரம் பேருந்து நிலையம் அருகில், திருச்சி-2.

தலைப்பு : வாழ்ந்து காட்டுவோம் வா...

பயிற்சியாளர் : திரு. அரிமதி இளம்பரிதி, புதுச்சேரி.

அனைவரும் வருக!
ஊழலினை வெல்லும்!!

கவிஞர் லெனா : 98431 - 91648, ஆர். இராஜா : 93444 - 77447

இனிய நந்தவனம் _____ 24 _____

ஜனவரி 2008

மனிதன் தேவைகளுக்குப் போதுமானது, உலகில் இருக்கிறது. ஆனால் அவனது பேராசைக்கு போதுமானது இல்லை. - கார்த்தியடிகள்